

Mavi Düşler

Bünyamin ZİLE

Yüreğimde bir bozkır esintisidir, hafta sonları. O günlerin gelmesini İple çekerim ben. Daha perşembeden tatlı bir heyecan kaplar yüreğimi. Cuma yerimde duramaz olurum. Zihnim hafta sonu neler yapacağımıyla ilgilenir bütün gün. Cumartesi sonsuzluğa uçuşum başlar. Kuşlar gibi hür hissederim kendimi.

Hemen çiftliğe giderim. Traktörümü çalıştırırım. Güç verir bana motorun sesi. Sevinç doldurur içimi. Kirlara açılmak için can atar yüreğim. Hele bir de mevsim baharsa. Hafiften kokusu doldurur ciğerlerimi bin bir çiçeğin, sabah yeli hafif hafif üşütürken tenimi. Bir meltem serinliği gibidir hava bu mevsimde; içime ferahlık, beynime berraklık verir.

Traktörümün üstünde önce bahçe, sonra bağ, derken nadas tarlaları; işten işe koşarım büyük bir hevesle. Sonra hayallerim başlar. Traktörle özdeşleşirim. Ayaklarım gaza basarken tekerleğe dönüşüverir. Ellerimse direksiyona. Yüreğim kocaman bir motor olur, gözlerimse far. Bir tek beynim hükmeder; bu et ve demirin uyumlu birleşiminden oluşan yaratığa. Ama hükmettiğinden bihaber komutları verir de verir. Direksiyon uygular, tekerlek ise döner de döner.

Tanpınar bir şiirinde;

“Bir elimde asam, birinde, keşkülüm
Ben şimdi ufuklardan eser bir ser-seri eylülüm...”

Demişti ya, bende bir şımarık bahar olurum bu mevsimde, çoşarım da çoşarım.

Sonra bu güç, bu beyin dağlara döner. Yel değirmenleriyle savaştan Cervantes’in Don Kişot’u oluverir birden. Artık dağın iflah olmaz delisidir. Bir ben olurum, bir traktör. Bu koca devin üzerine sürerim de sürerim!

Bazen kıızıdır rengim. Hüseyin ÖZBAY’ın Massey’i oluveririm; yüreği ateşli bir aşkla kanayan. Bazen mavileşir hayallerim. Sonsuzluğa uçarım.

Bazen ruhumun rengini alıverir dağlar, Hüseyin ÖZBAY’ın düşündüğü gibi. Bazen morarır dağlar, bazense sararır; bazen kararır dağlar, bazense kızarır; bazense yeşerir dağlar coşku olur, umut olur fıskırır. Ufuklarsa kararır çoğu zaman gümüş rengi kalır.

Her traktöre binişimde hayalin dudaklarından öpüyorum; Tanpınar’ın şiirindeki gibi:

“Bilinmez hangi uzaklara götürür seni
Dudak dudağa öpüştüğün hayal!

...”

Sonra gümüş renkli ufuklara dalarım...

İhtiyar söğütü hasbıhal eden bir çeşme başında hayallerimden sıyrılır, tekrar dünyama dönerim. Ekmeğimi gevretir, içerisine ovma köy

peyniri koyarım. Üstüne çeşmenin buz gibi suyundan içerim de içerim.

İşte o zamanlar traktörümle ben kendimize döneriz. O dinlenir ben dinlerim. O uyur ben uyurum, çeşme başında! Zamandan habersiz.

Sonra tekrar bir oluruz yürürüz geleceğe. Bahar geçer, yaz geçer, hasat mevsimi gelir. İşte o zaman başlar bayramımız. Ben mutluyum, traktörüm mutlu! Ben berbere gider güzel bir tıraş olurum. O da traktör hastanesine. Rengi atarsa elbisesini yenileriz. Basense yeni ayakkabı...

Kazanın Kavun Pazarına da beraber gideriz bu mevsimde. O övünür, ben övünürüm. Nasıl övünmeyelim ki? O çifti derin sürmüş, bense zamanında ekmişim, çapalamışım, hasat etmişim.

Yine pazarın en tatlı, en güzel, en büyük kavunlarını yetiştirmişiz. Hele bir çiftçi sakın bu traktörle çekme yarışına girmesin, baksana kavunlara? Çok güçlü olmalı ki iyi çift sürmüş demez mi? İkimiz de görünmez olup meleklerle uçarız bir an bulutların üstünde.

Ben traktörümle özdeşleşirim bazen. Traktörüm ben olur, ben de traktör...

Mavileşir düşlerim sonsuzluğa uçarım.